

Barcelona, cap a una nova economia municipal(*)

Josep M. Cullell

Abans d'entrar amb detall en que es pot considerar l'objectiu central d'aquesta conferència inaugural, que no és altre que l'estudi de la situació i de les perspectives de l'Ajuntament de Barcelona en l'àmbit econòmic i financer, voldria convidar-los a una primera reflexió general sobre l'actuació, les funcions i l'entorn que, en la meua opinió, defineixen el marc i els principis que haurien d'inspirar el govern de l'Ajuntament de Barcelona.

En aquest sentit, cal partir d'una premissa que no per coneguda i elemental deixa de ser menys important, i que no sempre s'acompleix: la primera obligació d'una corporació municipal, i lògicament també de la de Barcelona, consisteix a prestar amb eficàcia i nivell de qualitat aquells serveis que són propis de les competències bàsiques d'un Ajuntament. Aquest és un principi que sovint no porta a una política de gran lluïment i que exigeix ocupar-se de temes que afecten a la vida quotidiana dels ciutadans: pensem, per posar exemples ben evidents, en el trànsit de vehicles i de persones en les vies urbanes, el transport públic, els serveis funeraris, l'enllumenat, la pavimentació, la neteja, el clavegueram, l'urbanisme, els abastaments, la seguretat en els llocs públics i un llarg reguitzell de funcions que conformen la columna vertebral de les responsabilitats d'una administració municipal. De la importància d'aquest principi se'n deriven dues reflexions:

– després de l'Ajuntament no existeix cap altre nivell d'administració pública que respongui de la prestació dels serveis als que abans feia referència. Vull recordar, en aquest sentit, que el propi Ajuntament de Barcelona ha vingut prestant tradicionalment -i per tant finançant- tota una sèrie de serveis en el camp de l'ensenyament, la cultura, la sanitat i el benestar social que corresponien a l'Estat però que aquest no prestava. Doncs bé, darrera de l'Estat hi havia un nivell d'administració pública, en aquest cas l'Ajuntament de Barcelona, que responia davant dels ciutadans de l'acompliment d'unes necessitats fonamentals.

L'Ajuntament, per tant, ha de tenir la consciència que si ell deixa d'exercir, o ho fa amb un nivell insuficient, qualsevol de les seves funcions bàsiques -que són moltes-, probablement quedaran sense cobrir i s'originarà un greu perjudici per als ciutadans.

– la segona reflexió consisteix en què si l'Ajuntament realment exerceix les seves funcions amb eficàcia i qualitat no només està acomplint amb la seva primera responsabilitat sinó que també contribuint en gran mesura a crear un marc idoni per propiciar el desenvolupament econòmic i per tant la creació de riquesa. A la llarga, per posar un exemple potser molt primari però suficientment il·lustratiu, un operador privat acabarà agraïnt més la diligència en l'obtenció de les llicències per al funcionament de la seva activitat que no pas la concessió d'una subvenció.

Una vegada cobert aquest primer estudi de responsabilitats, a l'Ajuntament li correspon també treballar a fi que la ciutat gaudeixi d'un nivell de grans infraestructures que li permetin desenvolupar la

(*) Conferència inaugural pronunciada el 5 de novembre de 1990

seva funció de motor de l'activitat econòmica i de punt de referència en un context geogràfic del qual Barcelona n'ha estat històricament punta de llança. Aquest és un àmbit d'actuació en el qual a l'Ajuntament se li pot exigir dedicació, planificació, coordinació, fins i tot en algun cas finançament, però que no correspon exclusivament garantir a l'administració municipal. És cert, però, que sense una posta a punt d'aquestes grans infraestructures resulta pràcticament impossible que Barcelona pugui prosperar. Podria acabar sent, si s'acomplís la primera exigència, una ciutat amb bons serveis bàsics, però no passaria de ser una ciutat de segon ordre sense cap possibilitat de tornar a ser capdavantera de tot un país i fins i tot, actualment, d'una macroregió molt més àmplia.

Pensem, quan parlem d'infraestructures, que ens referim a aspectes tan vitals com les xarxes viàries bàsiques, el port, l'aeroport, la fira, el palau de congressos, les grans estructures culturals, esportives i sanitàries, les universitats, el metro, la connexió ferroviària internacional, els grans centres de mercaderies, les línies telefòniques, entre moltes d'altres coses. El fet que aquestes i d'altres infraestructures tinguin una resposta encertada per part de les administracions públiques condiona de forma determinant la capacitat de la ciutat i del país de créixer i de prosperar.

Fins aquí el que en podríem denominar el hardware, raonament que connecta amb tota una línia de pensament que ha estat nord d'actuació dels partits que governen Catalunya i de mi mateix: l'Estat, en el seu sentit més ampli -que engloba tot el sector públic-, ha de posar les bases que permetin que la societat civil desenvolupi la seva funció i marqui en definitiva el ritme del progrés de la ciutat i del país. Efectivament, el software, molt més delicat i creatiu, correspon posar-lo a la societat civil. En la mesura en què aquests conceptes estiguin ben definits i rigorosament assumits, resulta relativament més senzill establir unes regles de joc clares que permetin delimitar les responsabilitats i el què cal esperar, i exigir en el seu cas, de cadascú.

Seveis i infraestructures; queda, però, un tercer nivell d'actuació que el sector públic ha de dur a terme, i que afecta també a les funcions d'una administració municipal, especialment en conurbacions de la magnitud de Barcelona. Em refereixo, certament, a la necessitat que l'administració actuï per corregir els desequilibris que inevitablement es produeixen en la societat. Desequilibris en l'esfera laboral i professional, mancances en l'àmbit social, etc. Aquests desequilibris es produeixen amb major intensitat en moments de ralentització de l'activitat econòmica, però també es deixen notar quan el creixement és més fort. En aquestes condicions, tingui o no competències explícites en la matèria, una administració pública té l'obligació moral i l'exigència institucional d'intervenir. En el sector públic resulta molt important que es respecti el marc competencial de cada nivell de l'administració, d'acord amb el principi de la lleialtat institucional; el que no és admissible és que, escudant-se en aquest principi, algú eludeixi les seves responsabilitats arguint manca de competències.

Sentats aquests principis, em referiré breument a l'entorn en el que es mou Barcelona i que, d'una forma o d'una altra, dibuixa les línies estratègiques del seu desenvolupament. Veiem quines són:

1. Barcelona és la capital de Catalunya. Aquesta circumstància és la que conforma les seves arrels, defineix la seva essència i, si em permeten una expressió quasi mística però penso que suficientment gràfica, la que li proporciona la seva «força interior». És precisament com a capital de Catalunya que a Barcelona li correspon també un rol de primer ordre en el context espanyol.
2. L'escenari que marcarà el futur del país i de Barcelona no és altre que l'Europa comunitària. La ciutat s'ha de preparar per competir en el marc comunitari, i en un sentit més ampli, en el marc europeu. Qualsevol actuació que es faci a la ciutat ha de tenir en compte doncs que l'escenari natural, que el terreny de joc deixarà de ser com el de les últimes dècades per convertir-se cada vegada més en un terreny de joc molt més ampli i interrelacionat, en el que les regles de funcionament seran també molt diferents. Aquest fet, lluny de veure'l com una amenaça, cal contemplar-lo com un estímul i com un repte engrescador al mateix temps.
3. Barcelona no pot deixar de tenir una vessant i una vocació de capital mediterrània. No només per fidelitat als moments més brillants de la seva història, sinó sobretot per necessitats de futur, Barcelona s'ha de confirmar com l'eix vertebrador de tota una cultura i d'una realitat econòmica i social com és l'àrea de la Mediterrània nord-occidental.
4. Finalment, queda l'horitzó temporal més immediat i al mateix temps el que pot conferir a la ciutat i al país una projecció més universal. Em refereixo, lògicament, a la celebració dels Jocs Olímpics, que revesteixen una gran oportunitat de situar-se en el context internacional i, paral·lelament, una gran ocasió per crear, millorar i posar a punt tot un conjunt d'infraestructures que són peça clau del desenvolupament de la ciutat.

Sento, potser, haver-me allargat excessivament en aquests capítols introductoris. Però penso que, també per al govern d'una ciutat, cal tenir les idees molt clares sobre quines són les prioritats de l'actuació municipal i quin és l'entorn en el que aquesta s'ha de desenvolupar.

En quina situació es troba l'Ajuntament de Barcelona, des del punt de vista econòmic i financer, per aconseguir les funcions que abans s'han descrit i per afrontar els reptes de l'última dècada del segle XX? Certament, aquesta situació no pot qualificar-se de satisfactòria. Ho dic sense dramatisme, i també sense acritud; però ho dic al mateix temps sense reserves, conscient que intentar-ho amagar o disfressar no condueix a res positiu.

L'hisenda municipal té tres fonts de subministrament fonamentals:

- els tributs
- les transferències d'altres Administracions
- l'endeutament

Analitzem, encara que sigui somerament, cada un d'aquests apartats.

Els tributs

Es componen bàsicament dels impostos i de les taxes, però en un sentit més ampli podem incloure-hi també els anomenats preus públics. Són, en termes anuals, la principal font d'ingressos del pressupost ordinari de l'Ajuntament -entenen per pressupost ordinari el de l'Ajuntament sense tenir en compte els organismes autònoms i les societats mercantils-. Precisament el debat sobre les ordenances fiscals és molt recent -va tenir lloc la tardor de 1990- i per tant les xifres que els comentaré són també molt recents. Però abans cal fer una breu referència a la Llei d'Hisendes Locals, aprovada a finals de l'any 1988, que és la que defineix les figures tributàries bàsiques, a saber:

- L'impost sobre béns immobles (IBI), abans contribució territorial urbana, que grava els valors cadastrals dels solars i del immobles. És, avui per avui i sense cap mena de dubte, l'impost amb més força recaptatòria de les hisendes municipals.

- l'impost municipal sobre vehicles de tracció mecànica, abans impost de circulació.

- l'impost sobre activitats econòmiques, que no s'aplicarà fins el 1992, i que actualment descansa de forma principal en les llicències fiscals d'activitats i l'arbitri de radicació.

- l'impost municipal d'increment de valor dels terrenys, antiga plusvàlua municipal.

- l'impost sobre obres, instal·lacions i construccions, de nova creació.

- les taxes, que cobreixen la realització d'activitats i la prestació de serveis de recepció o sol·licitud obligatòria, i que no són susceptibles de ser prestats per la iniciativa privada.

- els preus públics, aplicables a activitats i serveis que no siguin obligatoris i que es puguin prestar per part de la iniciativa privada.

Doncs bé, en el tercer trieni (1987-1989), període coincident amb l'inici de l'actual mandat a l'Ajuntament de Barcelona, la recaptació líquida dels tributs ha crescut un 30,8% mentre que l'IPC ha fet un 13,5%.

En un període una mica més ampli, quasi coincidint amb el final de la legislatura esmentada (1987-1990), al mateix temps que l'IPC haurà augmentat un 20% aproximadament, l'Impost de Béns Immobles ho haurà fet un 62,3%, la suma de l'Impost d'Obres, Construccions i Instal·lacions i les llicències urbanístiques un 249%, l'Impost sobre Vehicles de Tracció Mecànica en el tram de 12 a 16 cavalls fiscals un 58%, l'estacionament de vehicles a la zona blava un 233% o un 150% segons l'àrea geogràfica, la taxa de clavegueram un 73%, etc. Com es pot observar, es tracta de figures tributàries que tenen una relació directa amb aspectes bàsics de la vida diària del ciutadà: vivenda, vehicle, estacionament, sanejament, i molts d'altres que seria massa llarg l'anar-los desgranant.

La conclusió és ben evident: el ritme de creixement de la recaptació tributària a Barcelona durant els darrers quatre anys ha estat molt superior al del cost de la vida, mesurat per l'índex de preus al consum. Contra aquest fet inqüestionable els responsables dels increments fiscals fan servir dos arguments:

a) que si a la inflació se li suma cada any l'augment del Producte Interior Brut, l'increment de la fiscalitat municipal, i el de l'IPC més l'activitat econòmica, són similars. Defendre aquest argument, que equival a sostenir que la pressió fiscal no ha augmentat, té tres contraarguments:

- molts tributs d'àmbit municipal no tenen pràcticament res a veure amb l'evolució de l'activitat econòmica. Pensem, en aquest sentit, en els serveis funeraris, el clavegueram, l'estacionament, els serveis sanitaris, els serveis de bombers, la guàrdia urbana, i fins i tot el propi impost de béns immobles -moltes persones han vist incrementar-se aquest impost sense cap possibilitat de poder-lo repercutir en els llogaters-.

- l'increment de l'activitat econòmica és molt desigual per als diferents col·lectius de ciutadans. Els funcionaris, els pensionistes, els aturats, fins i tot molts assalariats, veuen afectades llurs rendes

disponibles al voltant de l'evolució de l'IPC; molts propietaris de pisos amb contractes d'arrendament antics tenen congelades les seves rendes.

– el contribuïent és únic, independentment de la procedència de l'Administració que imposa cada tribut. Per tant, la fiscalitat municipal no es pot aïllar de la resta dels tributs; i, clarament, es dona el cas que el conjunt de la recaptació fiscal a nivell de l'Estat també ha augmentat molt per sobre de l'IPC.

b) que en els darrers vuit anys la participació de Barcelona en el global de toda la recaptació tributària dels municipis espanyols ha disminuït considerablement. També aquest argument té dos punts dèbils importants:

– el nivell d'endeutament de la ciutat de Barcelona ha crescut molt durant els darrers anys, com després podrem comprovar. En aquest sentit, no podem oblidar que un alt nivell d'endeutament equival a esforç fiscal diferit en el temps, és a dir, transferir una herència fiscal als ciutadans de demà.

– els ciutadans de Barcelona han pagat més des de fa molt temps, en relació a la resta de ciutadans de l'Estat; com també veurem, els barcelonins han pagat dues vegades pels mateixos serveis, especialment per les anomenades despeses de capitalitat o de suplència.

Les transferències d'altres Administracions

Aquests transferències provenen majoritàriament del denominat Fondo Nacional de Cooperación Municipal, que s'inclou cada any als Pressupostos Generals de l'Estat. Es tracta, efectivament, dels recursos que l'Administració Central transfereix anualment a les Corporacions Locals i, per tant, marca el nivell de descentralització de la despesa de l'Estat a escala local.

Doncs bé, l'any 1983 l'esmentat Fons equivalia a 210 mil milions de pts., i representava el 7,43% dels tributs no cedibles de l'Estat; ara, el 1990, les xifres equivalen a 476 mil milions de peses. i el 5,19%, respectivament. La tendència és ben clara: no es pot dir que el Fons no augmenti -ho fa un 106% en termes monetaris- però s'incrementa molt menys que els tributs no cedibles de l'Estat -que ho fan un 174%-.

La conseqüència i el missatge són força evidents: la participació de les Corporacions Locals en la distribució de la despesa és molt inferior en termes relatius, és a dir, les prioritats en l'orientació d'aquesta despesa han anat per altres camins diferents dels dels Ajuntaments.

A Barcelona, aquesta tendència li ha suposat deixar d'ingressar en el període 1984-1989 una xifra aproximada de 85 mil milions de peses., simplement si s'hagués mantingut la importància relativa que el Fons tenia l'any 1983 respecte dels tributs no cedibles de l'Estat. No cal dir que si aquest pes relatiu hagués millorat- com hauria semblat lògic i raonable en un Estat ja de per sí molt centralitzat però amb vocació teòrica de descentralitzar-se, i el pes relatiu de Barcelona en el Fons s'hagués igualment mantingut, avui la situació seria molt diferent.

Pensem que 85 mil milions de peses., en valor de l'any 90, és un volum de recursos fins i tot superior a tota la recaptació tributària de l'Ajuntament per a enguany. Tot l'esforç fiscal que els ciutadans de Barcelona realitzen durant un any és, i encara més, el que sense tocar les coses de tal com estaven l'any 1983 els hauria correspost, via transferències de l'Estat.

L'argument que s'utilitza per part dels que es veuen obligats a defensar aquesta actuació és, a Catalunya, que la Generalitat no ha creat un Fons similar per distribuir recursos entre els Ajuntaments catalans. Aquesta crítica té, com a mínim, dos punts molt dèbils:

– si del que es tracta és de solucionar el finançament dels Ajuntaments, i concretament el de Barcelona, no es poden fer exercicis teòrics; s'ha d'aterrar, necessàriament, en el terreny de la pràctica. I la pràctica demostra que qui té els instruments bàsics dels ingressos fiscals no és altre que l'Administració Central, i és als que exerceixen les responsabilitats de govern de l'Estat a qui els correspon decidir fins a quin punt desitgen descentralitzar la despesa -i per tant el seu finançament- entre els diferents estaments territorials de l'Estat.

Tot el que no sigui això té el greu perill de caure en una pura dialèctica, potser molt brillant, però igualment inútil i poc constructiva.

– aproximadament un 75% de tot el Pressupost de la Generalitat està condicionat per partides finalistes, fet que comporta una capacitat de maniobra força limitada. En aquest sentit, cal tenir en compte que, en termes relatius, el propi Ajuntament de Barcelona té més marge de llibertat per decidir el destí que dona a les transferències que rep de l'Administració Central. La pròpia Generalitat té, en definitiva, el repte per a l'any 1991 de reforçar les bases del seu finançament.

L'endeutament

L'increment de la fiscalitat i, malgrat tot, el de les transferències de l'Estat, no han comportat durant els darrers anys una contenció de l'endeutament. Ans al contrari, com veurem a continuació, el deute ha crescut a un ritme realment espectacular.

Cal distingir, a efectes pràctics, entre l'endeutament a curt termini per un costat -aquell que té un termini d'amortització inferior a l'any i que serveix o hauria de servir per mantenir l'equilibri de la tresoreria-, i l'endeutament a mig i llarg termini -amb amortitzacions superiors a l'any i necessari per finançar programes d'inversió-.

Em referiré, seguidament, a aquest últim.

A finals de l'any 1990, si s'acomplís el Pressupost aprovat per a l'exercici, el deute viu -per tant, descomptades les amortitzacions practicades durant l'any- a mig i llarg termini, només del Pressupost ordinari, seria de 160 mil milions de ptes., superior al propi Pressupost de l'Ajuntament -equivalent a 152 mil milions de ptes-.

En termes consolidats -afegint al Pressupost ordinari el corresponent als organismes autònoms i a les companyies mercantils 100% municipals- les xifres anteriors serien 249 mil milions de ptes. pel deute i 219 mil milions de ptes. pel Pressupost. Per tant, l'endeutament viu a mig i llarg termini segueix superant el Pressupost anual en termes consolidats.

En puritat, caldria afegir a les xifres anteriors el deute que generen les societats en les quals l'Ajuntament manté una participació inferior al 100%, especialment si aquesta és significativa. En aquest sentit, el cas més remarcable és el de l'anomenat Holding Olímpic -Holsa-, en el que l'Ajuntament té una participació del 49% però aporta el 50% de les transferències necessàries per fer front al pagament del deute de l'organisme. Actualment, això significa que l'Ajuntament té l'obligació d'aportar en deu anys un total de 33 mil milions de ptes. per fer front a l'amortització -interessos a part del deute esmentat, la qual cosa implica que l'endeutament consolidat assoliria la xifra de 282 mil milions de ptes. a finals de l'any 1990.

Tot i que les xifres en valor absolut són per sí mateixes suficientment significatives, el que resulta realment important als efectes que ens ocupen és, per una banda, la càrrega financera anual que l'endeutament comporta i, per l'altra, el ritme de creixement del propi endeutament durant els darrers anys.

Començant per aquest últim, i referint-nos al període 1987-1990, l'endeutament viu a mig i llarg termini en termes consolidats s'haurà incrementat aproximadament un 74%. Com que es tracta d'endeutament viu, ja s'ha descomptat el que l'Ajuntament paga cada any en concepte de càrrega financera. Per tant, respecte del 31 de desembre de 1987, l'Ajuntament deuria a finals del 1990, en termes nets, 117 mil milions de ptes. més; és a dir, durant els tres darrers anys s'ha afegit un nou endeutament equivalent a 39 mil milions de ptes. cada any, més de la meitat del que anualment s'ingressa per recaptació fiscal.

En relació a la càrrega financera -amortitzacions i interessos-, l'increment en el mateix període haurà estat del 100%, és a dir, un 26% anual acumulatiu. A fi de poder contrastar l'impacte de la càrrega financera, els diré que els 44 mil milions de ptes. que l'Ajuntament destinarà a pagar amortitzacions i interessos durant l'any en curs equivalen a qualsevol dels conceptes següents:

- més que tot el que obtindrà l'Ajuntament durant el 1990 del "Fondo Nacional de Cooperación Municipal» (41.170 milions)
- 2,5 vegades més del que el propi Ajuntament reclama com a despeses de capitalitat per a l'any 1990 (18.000 milions)
- més de 3 vegades el que l'Ajuntament destina a inversions reals en el seu Pressupost ordinari (14.207 milions)
- més que tota la nòmina de l'Ajuntament del Pressupost ordinari (45.502 milions)
- pràcticament tot el que l'Ajuntament destinarà durant l'any 1990 a través del seu Pressupost ordinari, conjuntament a cultura, neteja, sanejament, urbanisme i habitatge (45.000 milions)
- més del que l'Ajuntament gastarà en el Pressupost ordinari conjuntament en programes de seguretat i protecció civil, protecció social, promoció de l'ocupació, sanitat i educació (40.011 milions)

La situació que els he descrit no és certament molt afalagadora. Ho he fet voluntàriament perquè s'adonin que no es tracta d'un problema menor, ans al contrari, cal abordar-lo seriosament i urgent a fi de trobar-li solucions operatives.

Pensin que, al marge del que els he explicat, subsisteixen dos problemes d'una certa magnitud:

- fa molt poques setmanes es va firmar l'anomenat contracte-programa, entre l'Administració Central, l'Ajuntament, l'Entitat Metropolitana del Transport i les companyies d'autobusos i ferrocarrils. No cal dir que es tracta d'un fet molt positiu, especialment després de tants anys de negociacions estèrils i d'un cert sentiment de frustració. Però també cal dir que el contracte-programa consolida definitivament una determinada situació, que suposa obligacions per les parts que l'han subscrit, essencialment d'ordre financer. En aquest sentit, és necessari destacar que entre l'Ajuntament i l'Entitat Metropolitana del Transport s'obliguen a finançar uns 35 mil milions de ptes. per netejar la part que els correspon del dèficit acumulats per les companyies entre 1983 i 1989. Igualment, per al període 1990-1993, s'obliguen a finançar uns altres 35 mil milions de ptes. més, en concepte de dèficit d'explotació i programa d'inversions.

- l'Ajuntament de Barcelona segueix computant com a ingressos, en el tancament de cada exercici pressupostari, uns deutes corresponents als cinc darrers anys, que en bona part són incobrables. Aquest és un dèficit real, que en un moment o altre caldrà depurar, i que pel cap baix pot significar com a mínim uns 30 mil milions de ptes. més.

Quines són, doncs les solucions possibles per resoldre la problemàtica descrita?

D'entrada, cal descartar els dos instruments que s'han vingut utilitzant fins ara:

- increment dels tipus impositius dels diferents tributs.
- increment de l'endeutament. En tot cas, cal pensar en fórmules que permetin reduir el nivell ara existent.

Si realment es té la voluntat de trobar solucions, cal mentalitzar-se que no es pot pensar en operacions de maquillatge, sino de cirurgia profunda. És absolutament necessari que, els que disposen dels instruments, els utilitzin de forma totalment diferent a com ho han fet fins ara.

Han de canviar, certament, les actituds i les mentalitats, única manera de transformar unes estructures tradicionalment centralistes en unes estructures que acostin el gestor de la despesa pública -i per tant el seu finançament- al més a prop possible del ciutadà.

En aquest sentit, cal pensar en les mesures següents:

a) Negociar un conveni amb l'Administració Central, amb un doble objectiu:

- establir una fórmula de sanejament del dèficit acumulat en el període 1983-1990, a l'estil del que es va arbitrar fins el 1982.

- obtenir el finançament de les despeses de capitalitat o de suplència per part del Govern de l'Estat, probablement a través de la Generalitat de Catalunya donat que majoritàriament es tracta de despeses que afecten a competències de la Generalitat.

Les despeses de suplència corresponen a serveis que l'Ajuntament ha prestat tradicionalment, però que haurien d'haver estat finançades per l'Estat, com de fet ha succeït a Madrid. Es tracta de serveis que afecten a Cultura, Ensenyament, Sanitat, Serveis Socials, Esport i Joventut.

Pensem que per a l'any 1990, els serveis esmentats suposen un import aproximat de 18 mil milions de ptes. Si en el període 1983-1990 l'Estat, com li corresponia, hagués suportat aquests serveis, l'Ajuntament de Barcelona hauria deixat de gastar aproximadament 116 mil milions de ptes., quasi dues vegades el que recapta per tributs cada any.

b) Amb motiu de l'aprovació de la nova carta municipal de Barcelona, i aprofitant que la Llei Reguladora de les Hisendes Locals estableix en el seu article 142 que Barcelona disposarà d'un règim financer especial, establir una nova fórmula de finançament, que hauria de basar-se en la participació de Barcelona en un percentatge fixe de l'Impost sobre la Renda de les Persones Físiques. Aquesta fórmula hauria de contemplar Barcelona com la capital que és, i garantir la seva suficiència financera. Lògicament hauria de ser una fórmula d'implantació automàtica, que guardaria una relació directa amb l'esforç fiscal que realitzessin els ciutadans de Barcelona. Aquesta fórmula no hauria de ser, en cap cas, un recàrrec a l'escala impositiva de l'IRPF, sinó un tram percentual de la recaptació que per l'IRPF s'obtingués de Barcelona.

Al mateix temps una participació de Barcelona en percentatge fixe en l'impost sobre transmissions patrimonials, impost cedit a la Generalitat.

c) Subscriure un pacte entre els diferents grups polítics representats a l'Ajuntament de Barcelona i al Parlament de Catalunya, en un doble sentit:

- limitar el creixement de la despesa durant els propers anys, procurant concentrar les partides de despesa en el que són més específicament les competències i funcions municipals.

- limitar el creixement dels tipus impositius de les diferents figures tributàries existents a Barcelona, intentant que l'augment de la recaptació procedeixi bàsicament de la depuració i actualització dels padrons i de la lliuta contra el frau.